

PROLÓGUS

A magányos torony

Ezen az estén a két hold közül a nagyobbik kelt fel elsőként; dagadt, ezüstös fehér képpel vigyorgott a tiszta, csillagpettyes égen. Duzzadt hasa alatt a Vörösgerinc-hegység ormai sötétlettek. Napvilágnál a fénynyalábok általában mályva- és rózsaszínűre festették a hatalmas csúcsok oldalát, éjszaka azonban, amikor csak a holdak sugarai világítottak, mindegyik hórihorgas, hegyes fejű kísértetté változott. A hegyektől nyugatra Elwynn-erdőt láthatta a megfigyelő; a gigásztölgyek és a szaténfák sűrű lombozata fentről nézve bonyolult szövésű szőnyegnek tűnhetett. Ez a szőnyeg a hegyek lábától egészen a tengerig húzódott. Keleten a Fekete-mocsár nyújtózkodott, ahol a lápok közül csak itt-ott emelkedett ki egy-egy alacsonyabb domb. E dombok tövében néhány aprócska falu húzta meg magát; e települések lakóinak legfőbb tevékenysége az volt, hogy megpróbálták túlélni a vidék sötét zugaiban, a sötét bugyrok mélyén rejtőző, iszonyú szörnyek támadásait.

Árny suhant el a hold előtt, egy holló méretű árnyék, amely a hegység szívében lévő nyílás felé tartott. Azon a helyen egy kör alakú völgy sötétlett, mintha kimetszettek volna egy da-

rabot a Vörösgerinc vonulatából. Talán az égből hullott alá itt valami az ősidőkben, egy sziklatömb vagy egy meteor, s megrengette és lesimította a hegyeket, amikor felrobbant – vagy egész másképpen jött létre a kráter, amelynek széleit simára csiszolta az idő, a szél és a csapadék. Senki sem tudta, senki sem tudhatta, hogyan alakult ki a képződmény, amelyet most meredek sziklafalak vettek körül. Ebben a magasságban még Elwynn-erdő ősoREG fái sem maradtak meg, a mélyedésben csak bokrok, indák, kúszónövények sora burjánzott.

A kopott peremű kráter közepén egy domb magaslott, olyan tar, akár Kul Tiras valamelyik zsoldosvezérének borotvált koponyája. Domborodó formája is emberi koponyára emlékeztetett. Az évek során kevesen voltak, akik szemügyre vehették; kevesen merészkedtek fel ide, s még kevesebben hitték magukat elég erősnek és hatalmasnak ahhoz, hogy ezt a nem túl hízelgő hasonlatot el is mondják a domb tulajdonosának.

A kráter közepén domborodó sziklaképződménynél egy ősrégi torony magasodott. Valamilyen fehér kőből, fekete kötőanyag felhasználásával építették. Kecsesen nyújtózott az ég felé, magasabb volt, mint a kráter peremén álló sziklák. Holdfényben úgy fénylett, akár a világítótornyok a vad tengerek partján.

Az erődöt alacsony fal vette körül. A belső udvaron egy régi istálló és egy kovácműhely roskatag, indákkal benőtt maradványai álltak.

Ezt a helyet hajdan Karazhannak nevezték, egykor itt éltek Tirisfal utolsó rejtélyes és titokzatoskodó Őrzői. A vidék valamikor pezsgett az élettől, most azonban üresen állt, olyan volt, mint egy bárka, amely eltévedt az idő haragvó óceánján.

Az erődöt csendburok vette körül, de a figyelmes szemlélő észrevehette, hogy az élet nem költözött ki belőle teljesen. Az éjszaka sötétjében nesztelenül mozgó alakok röppentek egyik ablaktól a másikig, fantomok perdültek táncra a mellvédeken és az erkélyeken. Nem szellemek voltak ezek, nem is emlékek; talán a múlt maradványainak lehetne nevezni őket, akiket éppen itt vetett partra az idő folyamának sodra. Másutt is léteznek hozzájuk hasonló árnylányok, de ezeket felszabadította a torony gazdájának örülete, s most az volt a feladatuk, hogy újra és újra eljátsszák a saját történetüket: időről időre előadják néma színjátékukat a torony körül. Kárhozott komédiások voltak, akik arra ítéltettek, hogy játsszanak, de az, aki kiszabta rájuk ezt a büntetést, nem gondoskodott nézőközönségről.

A mély csendben halk csoszszanás hallatszott, majd még egy. A kábultan bámuló hold ezüstös fényében egy árny suhant el a fehér kőfalak előtt – egy szellemszerű lény, amely rongyos, vöröses árnyalatú köpennyel védekezett az éjszaka hidege ellen. Fürgén mozogva felért az erőd legmagasabb tornyába, amit sok-sok évvel korábban csillagvizsgálóként használtak.

Az egykori csillagvizsgáló ajtaja hangosan nyikorogva tiltakozott, beljebb csúszott, de nem nyílt ki teljesen. A köpenyes alak megállt, ujját az ajtóra szorította, és elmormolt néhány szót.

Az ajtó úgy tárult ki, mintha új lenne. A köpenyes alak arcán halvány mosoly jelent meg.

A csillagvizsgáló üres volt; az ott felejtett szerszámokon és eszközökön csúnya sebeket hagyott az idő vasfoga. A titokzatos látogató kísértetként mozogva előrébb húzódott, felemelt

a padlóról egy törött asztrolábiumot. A szerszám használhatatlan volt, csak annyit ért, mint az arany, amiből öntötték.

Valami megmozdult a csillagvizsgálóban; a köpenyes alak felkapta a fejét. Egy szellemszerű jelenés állt a közelében, az egyik ablak előtt. A kísértetnek tűnő lény széles vállú férfi volt, sötét hajának és szakállának végét fehérre csípte a fagy. A múlt egyik szilánkja volt ő is, és most arra készült, hogy ismét elvégezze a feladatát, akár van szemtanú, akár nincs. Egy pillanatra maga elé tartott egy ugyanolyan asztrolábiumot, amilyen a köpenyes látogató kezében volt, majd gyorsan eltekerte a gombot a sértetlennek látszó szerszám oldalán. Sötét, bozontos szemöldöke alatt kísérteties, zöld fénnel izzott a szeme. Ismét megérintette a gombot, majd mélyet sóhajtott, és letette az asztrolábiumot az asztalra. Egy másodperccel később eltűnt a helyiségből; egyszerűen semmivé vált.

A látogató bólintott. Az ilyen kísértetek akkor is gyakran megjelentek, amikor Karazhannak még voltak lakói. Azóta, hogy kikerültek egykori uruk befolyása alól, ellenőrizetlenül mozogtak, és vakmerőbbé, szemtelenebbé váltak. Valamennyien a múlt szilánkjai voltak, de valójában ez volt az otthonuk; a köpenyes látogatóval ellentétben ehhez a helyhez tartoztak. Itt nem ők voltak az illetéktelen behatolók.

A látogató átment a helyiség másik végébe, a lefelé vezető lépcsőhöz. A háta mögött ismét megjelent az őszülő szakállú férfi. Felemelte az asztrolábiumát, és ráállította a világegyetem egyik planétájára – egy olyan bolygóra, amely Karazhan fénykora óta az égbolt másik szegletében kering.

Az alak lesietett a toronyból, átvágott a termeken, végighaladt a folyosókon. Ajtó nem állhatta útját, még azokat is könnyedén kinyitotta, amelyeket retesszel, lakattal zártak le, vagy amelyeket a rozsdá és az idő ragasztott be a keretébe. Né-

hány elsuttogott szó, egy érintés, egy mozdulat, és az ajtók kinyíltak, a reteszek félrecsúsztak. Egy-két helyen még mindig izzottak az ősi védőkörök, érezni lehetett a belőlük sütő varázserőt. A látogató ezek előtt megállt egy-egy pillanatra, elgondolkodott, és kiválasztotta a legmegfelelőbbnek tűnő ellenvarázst. Miután kiejtette a megfelelő szavakat és a levegőbe rajzolta a szükséges jeleket, a legyengült bűbáj semmivé vált, és szabad lett az út.

Ahogy végigment az erődön, a múlt fantomjai egyre izgatottabbá váltak. Végre a közelükbe került valaki, akinek bemutatathatták tudományukat, eljátszhatták régi szerepüket, akitől remélhették, hogy kiszabadítja őket erről a helyről. Ha egykor volt is hangjuk, az már rég az idő martalékává vált, így némán cselekedtek, nesztelenül lebbentek át a folyosókon, a termeken.

A köpenyes látogató elhaladt egy sötét libériába öltözött inas mellett. A törékeny vénember lassan, csoszogva lépkedett az üres folyosón, a kezében ezüst tálcát tartott, a fejére bőrből készült szemlőt erősítettek, ami sokban hasonlított arra a tárgyra, amivel a lovak szemét szokták eltakarni. A látogató keresztülvágott a könyvtárszobán, ahol egy zöld bőrű, fiatal hölgy lapozgatott egy poros, penészes kötetet. Átment a báltermen is, amelynek egyik végében muzsikások játszottak egyetlen hang nélkül, s a nem létező zenére táncosok siklottak a márványpadlón.

A következő terem végében tűz lobogott, de a lángok nem tettek kárt sem a kőfalakban, sem a rothadó falikárpitban. A látogató gondolkodás nélkül keresztültört a lidérctűzön. Nem érzett fájdalmat, de amikor a lángok között lépkedett, hirtelen kitágult körülötte a világ, és olyan érzése támadt, mintha

egy égő városba jutott volna. Megrándult az arca, amikor felismerte a helyet, a pusztuló Viharváradot.

Az egyik szobában három fiatal férfi ült egy asztal körül, ők szavak nélküli hazugságokkal traktálták egymást. Időnként összekoccintották ónkupáikat, és ittak, majd folytatták a mesélést. A látogató megállt mellettük, addig figyelte őket, míg a kísértet-kocsmáros hozott egy újabb kancsó sört. Az alak ekkor megcsóválta a fejét, és továbbment.

Lejutott az egyik alsó szintre, kilépett az erkélyre, amely úgy tapadt a kőfalhoz a főbejárat fölött, mint a darazsak fészke a vén fák kérgéhez. A köpenyes lenézett a torony és a főkapu között összeroskadt istállóra, a mellette lévő pajtára, amely előtt egy magányos figura állt. A többiekkel ellentétben nem mozgott, türelmesen várakozott. A múlt egy szelete volt, amely még nem nyert önállóságot – a látogatóra várt.

A mozdulatlanul álló, fiatal férfi sötét, bozontos, ápolatlan haján széles fehér csík virított, amely a homlokától a feje tetején át a halántéka felé húzódott. Az arcát sűrű borosta fedte. A lábánál viharvert zsák hevert, a kezében egy vörös viaszpecséttel lezárt levelet tartott.

A látogató tudta, ez nem valódi szellem, bár a fiatal férfi már nem élt, csatában esett el egy idegen nap sugaraival megvilágított földön. Nem is lidérc volt, inkább csak egy emlék, a múlt szilánkjá, amely úgy maradt meg, mint a borostyánba zárt bogár. Megmaradt, és a köpenyes látogató érkezésére várt.

A látogató leült az erkély korlátjára, és végignézett a tájon. A hold némán szórta ezüstös sugarait; mindenütt csend honolt. Mintha még a hegyek is visszafojtották volna lélegzetüket.

A köpenyes felemelte az egyik kezét, és elmormogott néhány mágikus szót. A szavak mondatokká, a mondatok verssé váltak. Eleinte halkan suttogott, de aztán kieresztette a hangját; kiáltása végül szétzúzta a halotti nyugalmat. Valahonnan a távolból farkasok válaszoltak a kántálásra.

A levelet szorongató fiatal férfi mély lélegzetet vett, lehajolt, és a vállára emelte a zsákját. Lassan megfordult – úgy mozgott, mintha bokáig sárba merült volna a lába –, és bizonytalanul elindult Medivh tornyának főkapuja felé.